

דפנה הרכבי בהצגה האומר כן/ האומר לא

בחירתה של קנר במשליה החקוכה של ברכט אינה מקרית. החקוכה למען משימה נעה היא אחד הערכיים המורכבים זה במסורת היהודית (עקדת יצחק) והן במסורת הישראלית הלאומי המצרי, "אין ביריה", לחשוב על העתיד המשותף בכל רגע. בהקשר תרבותי זה חיונית במיווחד היא מהשכבה הפומבית של התיאטרון על דרישות האידיאולוגיה הheroית ועל החבורה המקדשת גבורה וקורבנות. הציגתה של קנר הופכת את משל ההקוכה לפארזה מריה ובכלים של לעג היא שוחחת פרות קדושות מעבר הלאומי ולא פחות - מההווה. הציגה משחנקת עם הטקסט הברכטיאני ובאמיצאות הבהעה קולית מיזהדרת במין מעמידה למבחן את הפלוטי המערבי בשנות העשרים במאה הקודמת. בהתאם, חלקה הראשון של הציגה האומר כן בנוי במופגן כמיוזנץנה חזיתית, שכמעט אינה משתנה: ארבע דמויות נטולות שמות פרטיים, מזוגות על-ידי השחקנים רונן בבלוקי, דפנה הרכבי, גיא סלמן וטל קראק, עומדות בשורה בחזיות הבמה ומדוחחות על מורה שהדריך קבוצת מטיאלים במסע בהרים ועל ילד ששחש ברע והסכים למות כדי לא להפריע לאחרים להמשיך במשימות. מבט שני מתברך שדיווזה, כפי שהוא מועלה בהצגה, הוא פסיפס לעגני של קרייאות קצרות המוצגות בשפה האירונית והמתוחכמת האופיינית לתיאטרון של קנר. באמצעות שפה זו נהרסת האמרה הדריקטיבית המקורית של המזהה, והתרחש על הבמה מצטייר כפודיה חריפה על תפיסותיו התיאטרוני הדריקטי ובה בעת כדו-שיח עימו.

איורוּי ההצגה מוצגים בחיל ריק, ומינימליום זה מעניק אפקט של תקריב למרכיביה החזותיים והצליליים. המינימליום מכךין את המשמעות הסמלית של תרמילי הילדים

דפנה הרכבי וגיא סלמן בתמונה מתוך האומר כן/ האומר לא הציגת של רות קנר על פי ברטולט ברכט **הצלומים להצגה זו - גם בהמשך: גדי דAGON**

חוּבָה לְמוֹת?

אולגה לויטן

במבט ראשון נראה כי קבוצת התיאטרון רות קנר מציגה את המזהה הדידקטיבי המוקדם של ברכט האומר כן, האומר לא מהתוכנת הידועה של עיתון חי, שהייתה שכיחה בתיאטרון הפלוטי המערבי בשנות העשרים במאה הקודמת. בהתאם, חלקה הראשון של הציגה האומר כן בנוי במופגן כמיוזנץנה חזיתית, שכמעט אינה משתנה: ארבע דמויות נטולות שמות פרטיים, מזוגות על-ידי השחקנים רונן בבלוקי, דפנה הרכבי, גיא סלמן וטל קראק, עומדות בשורה בחזיות הבמה ומדוחחות על מורה שהדריך קבוצת מטיאלים במסע בהרים ועל ילד ששחש ברע והסכים למות כדי לא להפריע לאחרים להמשיך במשימות. מבט שני מתברך שדיווזה, כפי שהוא מועלה בהצגה, הוא פסיפס לעגני של קרייאות קצרות המוצגות בשפה האירונית והמתוחכמת האופיינית לתיאטרון של קnar. באמצעות שפה זו נהרסת האמרה הדריקטיבית המקורית של המזהה, והתרחש על הבמה מצטייר כפודיה חריפה על תפיסותיו התיאטרוני הדריקטי ובה בעת כדו-שיח עימו.

המושכבים ליד הקיר האחורי של הבמה. שורת הטרמיליים משמשת חزوות חזותי לשורת הדמויות הילדות העומדות מול קהל הצופים בבדים קיטשיים וצעקניים. הילדים הם המקהלה התיאטרלית המפרשת, מגשרת ומציגה את דעת הציבור הרחב. נחישותן האינפנטילית של דמויות המקהלה לשמה, ליהנות ולשיר יחד, מצטיירת כביטוי לאטימותן. אדישותן העזיה משוכנעת ולא משaira מקום לחלומות שווה לגבי שינוי עמדתן. בשל כך, בחלוקת השני של הציגה האומר לא, כאשר הקורבן מסרב למות ואומר "לא", מתקשה הקהל להאמין במוכנות המקהלה להצילו ולא להשליכו לתהום. ברגע זה שרה המקהלה "לה-לה-לה" ומותירה אותנו בהרגשה שהנאמר על הצלת הילד שונה مما שנעשה בפועל, במדיניות הקורבנות האמיתית לא באמת משנים את רוע הגוזה. לעומת זאת, הכאב, הייאוש והכנות מובעים בצלילי מוסיקת פסנתר מקורית (רונן שפירא) בתהconom רגשי ומלווים את הציגה באופן חי המחדיר את הקול הפנימי ההומני לעולם המשותף של המציגים, המושכבים והצופים.